

JOSIEN (82) BEZORGT ELKE OCHTEND KRANTEN IN DRIE WIJKEN

DE VROUW VAN DAG EN DAUW

In de vroege ochtenduren, als de meeste mensen nog onder de dekens liggen, doorkruist Josien Verboord-Verdoorn (82) de stille straten van Drunen op haar fiets. Al 24 jaar lang bezorgt zij de krant. Daardoor heeft ze niet alleen een goede conditie, maar ook afleiding en plezier.

Onweer, windstoten en lokaal wateroverlast heeft het KNMI voorspeld. Code geel. Krantenbezorgster Josien Verboord-Verdoorn (82) zet zich schrap. Het blijkt niet nodig; de buien slaan Drunen die nacht over. Het is fris en wat heig deze najaarsdag, waar de schemer langzaam het duister verdringt. De straten zijn zó verlaten dat Josien slingerend van links naar rechts zou kunnen fietsen. 'Zwieren', noemt ze dat. Het is afgelopen zomer wel eens anders geweest. Niet eerder heeft ze zo veel regen meegemaakt als dit jaar. "Ik was soms zó doorweekt dat ik tussendoor naar huis ben gefietst om droge kleren aan te trekken. Anders krijg je het erg koud. Zeker als je oud bent", vertelt ze.

25 KILOMETER PER DAG

Al 24 jaar bezorgt Josien elke ochtend meerdere kranten, waaronder het 'Brabants Dagblad', 'de Volkskrant', 'De Telegraaf', de 'NRC' en 'Het Financieel Dagblad'. "Ik heb drie wijken en fiets zo'n 25 kilometer per dag. Nee, niet elektrisch. Liever doe ik het op eigen kracht. Die e-bikes gaan zo hard; dat vind ik eng. Ik ben bang dat ik dan val en iets breek." Aanvankelijk is het haar man Nico die na zijn pensioen begint met een krantenwijk. "Hij is een echte bourgondiër, met als gevolg dat hij steeds dikker werd. Kranten bezorgen leek hem een goede manier om meer lichaamsbeweging te krijgen en fit te blijven." Josien, die op dat moment nog op de adminis-

tratie van Albert Heijn werkt, gaat de eerste zaterdag met hem mee om te helpen. "Dat beviel goed. Ik vond het heerlijk om buiten te zijn en te fietsen. Al gauw ging ik elke dag mee."

ALZHEIMER

Totdat Nico noodgedwongen moet stoppen vanwege een herseninfarct en twee heupoperaties. "Langzamerhand vergat hij ook steeds meer. Na onderzoek bleek dat hij de ziekte van Alzheimer had. Sinds december woont hij in een verzorgingstehuis."

Josien bezorgt de kranten nu alleen en trekt er om kwart over één 's nachts al opuit. "Het nabijgelegen depot in Drunen valt min of meer onder mijn beheer. Om half twee open ik de deur en verdeel de kranten onder de andere bezorgers. In het weekend ben ik er zelfs al om elf uur 's avonds. De zaterdagkranten hebben dan een bijvoegsel. Die bijlagen bezorg ik eerst in een aparte lichte, anders is het loeizwaar. Met die volgeladen tassen kom je amper vooruit op de fiets. Ik ben dan precies op tijd terug voor de rest."

AFLEIDING

De krantenwijk biedt haar afleiding van de dagelijkse zorgen. Elke middag bezoekt ze haar man en altijd vraagt hij naar de kranten. "Het houdt hem nog erg bezig. Steeds dezelfde vragen: hoe het op het depot ging, hoe lang ik erover deed en wanneer ik thuis was. Als ik wegga, wil hij met me mee naar huis. Het is moeilijk; het afscheid, de bezoeken. Tijdens het bezorgen van kranten kan ik mijn gedachten verzetten." Thuis wacht haar ruime eengezinswoning in Drunen, waar ze alles nog zelf doet en elke avond een verse maaltijd kookt. Om acht uur, soms zelfs al om zes uur 's avonds, gaat Josien naar bed. "Na het bezorgen ben ik echt wel moe en slaap ik ook nog tot een uur of twaalf 's middags. Zo kom ik toch aan voldoende slaap." "Mam, zou je nou wel doorgaan met die kranten?", hebben haar kinderen in het begin weleens gevraagd. Voor het geld hoeft ze het immers niet te doen. Maar nee, stoppen wil Josien absoluut niet. "Ik doe het met plezier en krijg er een goede conditie van. Mijn gezondheid is mijn alles."

TWEE PAAR HANDSCHOENEN

Het is soms wel een behoorlijke klus, geeft ze toe. Meer dan eens heeft ze op haar tanden moeten bijten. In de winter bijvoorbeeld. "Bij gladheid heb ik ijzertjes onder mijn schoenen, omdat ik bang ben te vallen. Als het koud is, draag ik twee paar handschoenen over elkaar. De duim en wijsvinger heb ik weggeknipt, zodat ik de kranten beter uit mijn mandje of fietstas kan pakken. Ik doe er op zo'n dag ik weet niet hoe lang over. Dan is het wel een verschrikking." Maar er staat veel tegenover. Zoals de verbondenheid die de gedeelde ochtendstilte kan scheppen. Met collega's of andere vroege vogels zoals de aardige jongeman die ze vaak op straat tegenkomt. "Die knul wandelt elke morgen een heel eind. Eerst zeiden we elkaar alleen gedag, maar op een ochtend sprak hij me aan en maakten we een praatje."

PRACHTIG COMPLIMENT

Hoewel veel abonnees nog op één oor liggen als ze de krant bij hen door de brievenbus schuift, weten de meesten inmiddels wie ze is. "Laatst kreeg ik een appje met een prachtig compliment. Ik heb ook eens een doosje Merci (chocolaatjes, red.) gehad. Een man bij wie ik drie kranten bezorg, sloeg spontaan een arm om me heen toen hij me bij de supermarkt tegenkwam. 'Een geweldige bezorgster! Blijf het nog maar tien jaar doen!', riep hij. Ja, dat vind ik wel leuk."

BLOEDHEKEL

En dan te bedenken dat Josien ooit een bloedhekel had aan kranten bezorgen. Als elfjarig meisje had ze óók een krantenwijk. "Ik moest het geld thuis afgeven, omdat we anders niet konden rondkomen. We hielpen als kinderen allemaal mee in het huishouden. Begrijpelijk, maar wat had ik daar een hekel aan! Ik zei altijd tegen mezelf: als ik later groot ben, ga ik nooit kranten bezorgen of het huishouden doen. Nu doe ik het allebei en vind het nog prettig ook!"

'IK KAN ZO MIJN GEDACHTEN VERZETTEN'

